מאוצרות אמונים

הביטחון - מפתח לתורה

"וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַּר סִינַי" (א א)

"כל מי שאינו עושה עצמו כמדבר הפקר אינו יכול לקנות את החכמה והתורה, לכך נאמר במדבר סיני" (במדב"ר א ז).

את דברי המדרש ביאר **רבי יעקב ניימן** ראש ישיבת 'אור ישראל' בפתח תקווה:

כפי שהנמצא במדבר שממה, רחוק ממקום יישוב וללא עוזר ותומך, אינו שם ביטחונו בלתי על ה' לבדו, כך המבקש לזכות בחלק בתורה - עליו לשים ביטחונו על הבורא לבדו.

יסוד זה שהביטחון הינו תנאי לזכות בתורה, מוכח אף מנוסח ברכת 'אהבה רבה': "בעבור אבותינו שבטחו בך ותלמדם חקי חיים", לאמור: לא זכו אבותינו ללמוד 'חקי חיים', אלא מכוח ביטחונם בה'.

'דרכי מוסר'

פרשת במדבר - פרשת הייחוס

"וַיִּתְיַלְּדוּ עַל מִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם" (א יח)

ידועים הם דברי **התוספות** (מגילה לא ב ד"ה קללות) שהסיבה שפרשת במדבר נקראת תמיד לפני חג השבועות היא כדי להפסיק בין הקללות שנאמרו בפרשת בחקותי לחג העצרת.

בספר **'דרושים ולקחי מוסר'** לתלמיד רבי מרדכי בנט הובא טעם נוסף לדבר על פי דברי המדרש (ילק"ש במדבר רמז תרפד): "בשעה שקבלו ישראל את התורה נתקנאו אומות העולם בהן... סתם פיהן הקדוש ברוך הוא, אמר להן: 'הביאו לי ספר יוחסין שלכם'".

מעלת ייחוסנו היא זו שמכוחה נדחו אומות העולם מלקבל את התורה, ולפיכך תיקנו חכמים שלפני חג 'מתן תורה' נקרא את פרשת במדבר שבה נאמר: "וַיִּתְיַלְּדוּ עַל מִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם".

קדושת המשכן מסייעת לקבלת התפילה

"וּבִנְסֹעַ הַמִּשְׁכָּן יוֹרִידוּ אֹתוֹ הַלְוִיִּם" (א נא)

על **רבי מנחם מנדל מרימנוב** העידו, כי בכל עת שהיה חש קושי בתפילתו היה נעמד וקורא את פרשת המשכן בדחילו ורחימו, ומכוח קדושת המשכן היה אוזר כוח להמשיך בתפילתו.

הוסיף ואמר תלמידו **רבי יעקב צבי יאליש** בעל 'מלא הרועים' כי הנהגה זו נרמזת בפסוק שלפנינו:

"וּבִנְסֹעַ הַמִּשְׁכָּן" - אף אחר שנסע המשכן מאיתנו בעוונותינו, "יוֹרִידוּ אֹתוֹ הַלְוִיִּם" - יכולים הצדיקים להוריד את קדושתו אל העולם הגשמי, בכל עת שנזקקים הם לסיוע בעבודת תפילתם, וזאת באמצעות קריאת פרשת המשכן.

'קול יעקב'

פניני אמן ותפילה בפרשה

ככל היוצא מפיו יעשה

"אִישׁ עַל מַחֲנֵהוּ וְאִישׁ עַל דִּגְלוֹ" (א נב)

מעשה ביהודי כפרי מחסידי פרימישלן אשר אדונו ביקש במפתיע לנשלו מחכירת אחוזתו. בצר לו נסע אותו כפרי לשבות בפרימישלן, ובערב שבת חילה את פני ר' מאיר'ל שיעתיר בעדו לבל יאלץ לנדוד מביתו ולהפסיד את פרנסתו.

אתא ובא ליל שבת קודש. ישב הכפרי ליד השולחן הטהור כאשר החל הרבי לזמר: "כל מקדש שביעי"; והנה, כאשר הגיע לשורות: "שכרו הרבה מאד על פי פעלו איש על מחנהו ואיש על דגלו", נעצר הרבי והחל לפרש: "שכרו" - של שומר השבת בקדושה כדת הוא: "הרבה מאד", ומהותו היא: "על פי - פעלו", ככל היוצא מפיו, כך יפעלו בשמים.

וכאן הפנה הרבי פניו אל המסתופפים בצילו ושאל: "מה אומרים אתם, מאיר'ל הינו 'שומר שבת כדת'"? ענו הכול: "הן!" והרבי המשיך מיד: "אם כך, הרינו פוסק ואומר: 'איש על מחנהו ואיש על דגלו...!'".

המשיך הרבי בשירת קדשו, ועיני הכפרי אורו. בשובו לביתו למחרת השבת, לא הופתע כשגילה לשמחתו כי חזר בו הפריץ מכוונתו והותירו 'על מחנהו ועל דגלו'.

'סיפורי חסידים'

רזי אמונים

מרמזי אמן בפרשה

בזכות עניית אמן מתקבלת התפילה

"נְשִׂיאֵי מַטּוֹת אֲבוֹתָם רָאשֵׁי אַלְפֵי יִשְׂרָאֵל הֵם" (א טז)

ראשי התיבות: "נְשִׂיאֵי מַטּוֹת אֲבוֹתָם" הינם: 'אמן', תיבת: "רָאשֵׁי" הינה ראשי התיבות: "אמן יהא שמיה רבא", ותיבת: "אַלְפֵי" הינה ראשי התיבות: "יהיו לרצון אמרי פי".

מכאן רמז לדברי הזוהר הקדוש (וילך רפה ב) כי בזכות עניית אמן בכוונה מתקבלת התפילה לרצון.

'מקרי דקדקי'; 'בן ישכר'

'ותלקט נפזרים כמלקט שבלים'

"אִישׁ עַל דִּגְלוֹ בְּאֹתֹת לְבֵית אֲבֹתָם יַחֲנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (ב ב)

"חיבה גדולה חבבן הקדוש ברוך הוא שעשאם דגלים כמלאכי השרת כדי שיהיו ניכרין" (במדב"ר ב ג).

ביאר האדמו"ר **רבי משה יחיאל מאוז'רוב**:

בדברי המדרש מבואר כי לא נועדו הדגלים כדי להיות סמל או אות סתמי לשבטי ישראל כנהוג בקרב כל אומה ולשון, אלא מטרתם הייתה: "כדי שיהיו ניכרים - להגדיר את תפקידו של כל שבט בישראל ואת עבודת ה' המיוחדת לו".

בכך ביאר רבי משה יחיאל את נוסח פיוטו הנודע של רבי יהודה הלוי - 'יום ליבשה': "דגלי כן תרים על הנשארים ותלקט נפזרים כמלקט שבלים". ולכאורה יש להבין מהו הקשר בין הדגלים לקיבוץ הגלויות?

לפי האמור מבואר: מן הדגלים למדנו על חשיבותו של כל יהודי כבעל תפקיד ויעוד רוחני שונה מחברו, ומתוך כך מתחדדת חשיבותו המיוחדת של כל יהודי בפני עצמו. והרי הדין נותן שמתוך כך לא יוותר הקדוש ברוך הוא על אף יהודי, אלא ילקט את כל הנפזרים "כמלקט שבלים".

קבלת התפילות בתקופת ניסן

"אִישׁ עַל דִּגְלוֹ בְּאֹתֹת לְבֵית אֲבֹתָם יַחֲנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (ב ב)

אמר **רבי דוד מטולנה**:

בשל גודל מעלת הדגלים, מדי שנה כשמגיע ובא המועד שבו הצטוו ישראל עליהם - א' לחודש אייר, שבים ומתעוררים רחמים על ישראל, ותפילותיהם מתקבלות לרצון. לכך רמז דוד המלך באומרו (תהלים כ ו): "וּבְשֵׁם אֱלֹקֵינוּ נִדְגֹּל יְמַלֵּא ה' כָּל מִשְׁאֲלוֹתֶיךָ", כלומר: ב'תקופת ניסן' [הכוללת את חודשי ניסן, אייר וסיון], עת זכו ישראל לדגלים, מובטח להם כי ימלא ה' כל משאלותיהם.

'מגן דוד' לר"ח אייר

'שמע ישראל' כסגולה לניצחון במלחמה

"דֶּגֶל מַחֲנֵה רְאוּבֵן תֵּימָנָה לְצִבְאֹתָם" (ב י)

"וּבֵיהּ חָקִיק וּמְפָרֵשׁ שְׁמָהַת תְּלַת שִׁבְטַיָּא: רְאוּבֵן, שִׁמְעוֹן, גָּד. וּבִמְצִיעוּתֵיהּ כְּתִיב: 'שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד'" (תרגום יונתן).

מדוע דווקא על דגל מחנה ראובן נחקק הפסוק 'שמע ישראל'?

פירש **רבי הלל ליכטנשטיין** מקולומיא:

השבטים ראובן וגד הם אלו שיצאו בראש אנשי המלחמה בשעת כיבוש הארץ, כפי שהורה להם משה (דברים ג יח): "חֲלוּצִים תַּעַבְרוּ לִפְנֵי אֲחֵיכֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כָּל בְּנֵי חָיִל"; משום כך, כדי להזכירם את הבטחת הקדוש ברוך הוא (סוטה מב א): "אפילו לא קיימתם אלא קריאת שמע שחרית וערבית - אי אתם נמסרין בידם", הצטוו הם לחקוק על דגלם פסוק זה.

'מקרי דרדקי'

ברוך נותן התורה אמן!

יהודי יקר, הידעת?

כתב ה'פרי מגדים' (א"א רטו ו ; תיבת גמא האזינו) כי לדעת הרמב"ן שברכות התורה הנאמרות על ידינו מדי בוקר הינן מדאורייתא - אף עניית אמן אחריהן הינה מדאורייתא.

זכור! בעניית אמן אחר ברכות התורה הנאמרות בבוקר הינך מקיים (לדעת הרמב"ן) מצוות עשה מדאורייתא!

ברכות השחר: בקול. בכוונה. בחברותא.

חג השבועות - חג מתן תורתנו

ידועה ומפורסמת היא קושייתו של ה'מגן אברהם' (או"ח ריש סי' רצד, וכבר התקשה כן בשו"ת הריב"ש סי' צו) בשם הרמ"ע מפאנו ('עשרה מאמרות' מאמר חיקור דין ח"ב פט"ו): מפני מה אנו מכנים בקידוש ובתפילה את חג השבועות כ'זמן מתן תורתנו', הלוא הלכה היא כדברי רבי יוסי (שבת פו ב) שביום השבת - ז' בסיון ניתנה התורה, ואם כן, חג השבועות הנחגג בו' בסיון הוא 'ערב זמן מתן תורתנו'?

תירוצים רבים ענו רבותינו לשאלה זו, מהם על דרך הפשט ומהם על דרך הדרוש. במאמר שלפנינו יובאו מקצתם, ישמע חכם ויוסף לקח.

א. 'בעל העקידה' הוסיף ותמה: מפני מה לא מזכירה התורה במפורש את סיבתו של חג השבועות - 'חג מתן תורתנו', כפי שהיא מזכירה ביתר החגים? ולפיכך כתב: 'מתן תורתנו' אינו מוגבל ליום מסוים או לזמן מסוים, אלא על האדם לחוש כי בכל יום ויום הקדוש ברוך הוא נותן לנו את תורתו מחדש. וכפי שאמרו (ילק"ש משלי רמז תתקלז): 'בכל יום יהיו בעיניך כחדשים', על כן ניתן לציין זאת בו' בסיון אף אם לא ניתנה התורה ביום זה ('עקידת יצחק' אמור, שער ששה ושבעים סוף פ"ד; וכעין זה כתבו ה'כלי יקר' ועוד רבים מהמפרשים).

הוסיף וביאר הגאון רבי יששכר דב טייכטל הי"ד: בוודאי לא ביקשה התורה להעלים את הזמן האמיתי שבו ניתנה תורתנו, אלא ביקשה ללמדנו את היסוד האמור, ש'מתן תורה' אינו מוגבל ליום מסוים, ולפיכך לא פירשה בתורה שזהו יום מתן תורתנו. ובכוונה הקדימה את זמנו לו' בסיון, כדי שידעו ויבינו הכול, שבכל יום יכול כל אדם 'לקבל את התורה מחדש' כאמור ('משנה שכיר' ח"ב סי' צ).

ב. המהר"ל מפראג ביאר כי יש לחלק בין זמן 'נתינת התורה' מ'די הקדוש ברוך הוא לזמן 'קבלתה' על ידינו:

למן היום שבו יצאו ממצרים הצטוו ישראל לספור חמישים יום, שבמהלכם התעלו מדרגה לדרגה, עד שביום החמישים כבר היו מוכנים מצד דרגתם לקבל את התורה מ'די הקדוש ברוך הוא. ואף הקדוש ברוך הוא התרצה לכך, אלא שהסכים לדברי משה שהוסיף יום אחד מדעתו (שבת פו א) לפי שביקש הוא לייחד לנו יום שבו נהיה ראויים לקבלה מצידנו, ועל כן נתנה ביום החמישים ואחד. נמצא שראוי הוא יום ו' בסיון להיקרא זמן מתן תורתנו, על שם התרצות הקדוש ברוך הוא ליתנה לנו, ועל כן הוא נקרא כך ('תפארת ישראל' כז).

ג. אף הרה"ק רבי לוי יצחק מברדיטשוב התייחס לשאלה זו, וכדי לבארה הקדים וכתב יסוד נפלא הנוגע לכלל המועדים:

אף כי כבר אלפי שנים חלפו מהיום שבעקבותיו תיקנו בעבורנו את המועד, מכל מקום, בכל שנה בעת שאנו חוגגים את אותו מאורע שאירע עימנו, מתעורר שוב האור שהתנוצץ באותה שעה, וכביכול מאיר הוא עתה שוב.

לפי זה תתורץ קושיית ה'מגן אברהם': עיקר הזמן שהתנוצץ האור שהיה מוכן לקבלת התורה, מצד מחשבת הקדוש ברוך הוא ודיבורו, היה בו' בסיון. אלא שמשה רבנו הוסיף יום אחד מדעתו, לפיכך בייחס לאותה הארה שייך לקרוא לו' בסיון 'זמן מתן תורתנו' ('קדושת לוי' שבועות, ד"ה בש"ן).

ד. בעל 'חידושי הרי"ם' תירץ זאת על פי דברי רבו הרה"ק מפשיסחא שלשון 'מתן' תורתנו מלמד על כך שהתורה ניתנה במתנה לחכמי ישראל, כך שיוכלו לדורשה ולהכריע הלכותיה. והנה מבואר בגמרא שהייתה התורה צריכה להינתן בו' בסיון, אלא שמשה הוסיף יום אחד מדעתו והקדוש ברוך הוא הסכים עמו ועיכב את נתינתה עד ז' בסיון. ובכך מובן מדוע דווקא ו' בסיון נקרא זמן 'מתן תורתנו', כי ביום זה גילה הקדוש ברוך הוא לכל באי עולם שניתנה התורה בידי חכמי ישראל להכריע בה כהבנתם - בכך שהסכים לדעת משה לדחות את קבלת התורה לז' בסיון ('אמרי הרי"ם', וכעין זה כתב ה'בית הלוי' יתרו).

הגאון רבי משולם דוד סולוביצ'יק שליט"א פירש על פי זה את שאנו משבחים בהגדה של פסח: 'אילו קרבנו לפני הר סיני ולא נתן לנו את התורה - דינו'; רבים התקשו: וכי איזו תועלת היינו מפיקים מהתקרבותנו להר סיני? ולפי האמור אפשר לבאר כי כוונתנו לומר שאילו קירבנו הקדוש ברוך הוא לפני הר סיני לקבל את התורה, אך לא היה 'נותנה' לנו - כמתנה שיש בידינו לדורשה, גם אז היה 'דינו' (הגש"פ 'שירת הלויים' עמ' עט).

ה. ה'חתם סופר' תירץ: קודם מתן תורה בני ישראל נחשבים היו כ'בני נח'. והרי ידוע כי שלא כישראל, בייחס לבני נח הלילה הולך אחר היום, וכן סיום הלילה הוא בשעת הנץ החמה. לפי זה מובן, כי עד שניתנה התורה בשעת נתינתה שהייתה בעלות השחר של ז' בסיון, הייתה נחשבת עדיין כשייכת ליום ו' בסיון, ורק כשניתנה תורה התברר למפרע שהוא ז' בסיון, ונמצא שלשני הימים יש בחינה של זמן 'מתן תורתנו' (דרשות 'חתם סופר' ח"ב עמ' רלד).

ו. בעל 'תורה תמימה' (שמות כד הע' לו) ביאר: לא לחינם אנו אומרים 'זמן מתן תורתנו' ולא 'יום מתן תורתנו', אלא משום שאין כוונתנו ליום שבו ניתנה תורה בפועל אלא ל'זמן' שבו היינו מוכנים לכך. 'זמן' זה החל כבר מתחילת שלושת ימי ההגבלה, ואף יום ו' בסיון נכלל בו.

ז. הרה"ק בעל 'עצי חיים' מסיגט (שו"ת, או"ח סי' לה) תירץ: בגמרא (שבת פז א) מבואר כי אף לדברי רבי יוסי, מצד רצונו של הקדוש ברוך הוא הייתה התורה ראויה להינתן בו' בסיון, ואף אנו הסכמנו לקבלה באמירת 'נעשה ונשמע'. אלא שמשה רבנו הוסיף יום אחד מדעתו וקבע את זמן מתן תורה בז' בסיון.

ולכאורה, כיצד יכול היה משה רבנו לעקור מאיתנו את התורה אחר שכבר הסכמנו לקבלה באמירת 'נעשה ונשמע'? ויש לומר, כי בגמרא ביבמות (פט ב-צ א) מבואר כי רק באופן של 'קום ועשה' אין החכמים יכולים לעקור דבר מהתורה, אך באופן של 'שב ואל תעשה' יכולים הם. ואף משה שדחה את זמן קבלת התורה עשה זאת ב'שב ואל תעשה'.

לפי זה מובן שבכל המצוות שעקירתן כרוכה ב'קום ועשה' כבר היינו מצווים בו' בסיון, ובייחס לכך אכן שייך לכנות יום זה כ'זמן מתן תורתנו'.

ח. הרבי בעל 'מנחת אלעזר' ממונקאטש ביאר זאת על פי דברי המדרש (הובא ב'רבנו בחיי' שמות יט יז) כי בשעת מתן תורה, העמיד משה רבנו את החמה לישראל. לפי זה מובן שהרי ניתן לומר כי ביום ו' לא שקעה החמה, וימים ו' וז' בסיון היו נחשבים כיום אחד ארוך, וממילא ניתן לומר על ו' בסיון 'זמן מתן תורתנו' ('שער יששכר' ח"א עמ' קלח).

'ברכת התורה' שהושגה בעמל

זקן ושבע ימים היה הגאון המופלא רבי ירוחם פישל פערלא זצ"ל בפטירתו. רבי ירוחם שנולד וחי בעיר וורשה, זכה שתורה וגדולה התאחדו על שולחנו. במשך עשרות שנים יושב היה בחדרו הרחק מעיני העולם ויגע בתורה לשמה כשהוא רכון על ספריו מבוקר עד ערב.

רק לעת זקנתו נודע הוא לשם ולתהילה בישראל בזכות החיבורים הגדולים שהוציא, ובפרט חיבורו הגאוני והמקיף על ספר המצוות לרבנו סעדיה גאון. לעת זקנתו, לאחר פטירת זוגתו, עלה לירושלים עיר הקודש, שם התגורר בדירה צנועה בטבורה של שכונת 'בתי מחסה' שבין החומות ועד מהרה הפך ביתו לתל תלפיות בעבור גדולי ירושלים וגאוניה, רבנן ותלמידיהון.

זמן מה לפני פטירתו, עת ביקרו בביתו כמה מהמסתופפים בצילו, אברכים צעירים שקנו ממנו חכמה ודעת, פתח רבי ירוחם בשיחת חולין של תלמידי חכמים וכה סיפר:

פעוט ורך בשנים הייתי, כאשר נטלתני אמי בזרועותיה והובילתני לרחובה של עיר, שם נדחקה עימי בינות להמון אדם שהמתין בציפייה.

היה זה כאשר גאון הדור, הגאון רבי שלמה בן רבנו עקיבא איגר זצ"ל, הגיע לביקור קצר בעיר מולדתי. הרב שנודע היה בשערים כגדול בתורה וכצדיק נשגב, הסכים לבקשת פרנסי העיר לקבל קהל לברכה ולעצה. עד מהרה התברר לגבאים כי לא יוכל הרב לעמוד בלחץ הגובר; אלפי אנשים, נשים וטף מכל קצוות העיר התאספו ובאו אל מעונו. רבים מהם נשאו את עולליהם בידיהם, וכולם ביקשו לזכות להתברך מפי הגאון, ולכל הפחות לחזות בנועם זיו פניו.

קבלת הקהל שהחלה בשעת צהרים מוקדמת, הלכה והתארכה עד לשעות הערב המאוחרות. במשך זמן זה לא עצרה דלת חדרו של הרב מלסוב על צירה, כאשר בזה אחר זה נכנסו הממתינים הרבים, התברכו ויצאו.

בשעת לילה מאוחרת כבר חששו הגבאים לשלומו של הרב. הם הביטו בקהל הרב שעדיין ממתין בחוץ והבינו כי אין כל סיכוי שהרב יספיק לקבל את כולם.

בעצה אחת עם הרב יצא אחד הגבאים אל הגזוזטרה שלפני הבית והודיע: "עקב חולשתו של הרב והשעה המתאחרת, קבלת הקהל מסתיימת כעת!"

רחש של אכזבה נשמע מקרב הקהל, והגבאי המשיך בקול מתנצל: "בעוד כמה דקות יצא הרב אל הגזוזטרה ויברך את כל הקהל הקדוש, כאיש אחד בלב אחד..."

דקות מספר לאחר מכן נראתה דמותו ההדורה של הרב נשענת על גדר הגזוזטרה. זקן השיבה שירד על פי מידותיו ועיניו הטהורות הבוהקות שיוו לו מראה של מלאך. הוא הביט במבט מלא רחמים בקהל הרב שנאסף תחת מעונו, עצם את עיניו והחל לברך בחום:

"ברך ה' אתכם ואת צאצאיכם בבריאות, נחת ואושר. שאו ברכה בלימודכם וראו הצלחה בעסקיכם. תזכו לגדל בניכם לתורה ולמצוות, תרוו מהם רוב נחת, ותזכו לראותם גדלים לתלמידי חכמים יראי ה', להשיאם לזיווגים הגונים ולראות מהם בנים ובני בנים עוסקים בתורה ובמצוות כל ימי חייכם..."

הרב סיים את ברכתו, וקול 'אמן' רועמת נשמע מפי קהל הנאספים, שמיד החל להתפזר לביתו.

ביקש הרב לשוב אל חדרו, אלא שלפתע נשמע קול צעקה מתוך הקהל. הייתה זו אמי היקרה, אשר לא יכלה לשאת את העובדה כי תפסיד את ההזדמנות הנדירה שכה ייחלה לה, לזכות את בנה בברכה מפי גאון הדור בכבודו ובעצמו; שעות ארוכות היא עמדה, חלקן תחת השמש הקופחת, כשחלק מהזמן היא נושאת אותי על ידיה במאמץ ניכר, ופתאום... האם היא תיאלץ להחמיץ את הזדמנות הפז?!

מבלי להסתכל לימין או לשמאל היא נדחקה ופנתה אל אחד הגבאים בדרישה תקיפה:

"אני מוכרחה להיכנס לרב. אינני מוכנה להסתפק בברכה כללית. אני מבקשת ברכה אישית בעבור בני, שיגדל ויאריך ימים בתורה..."

הגבאי ניסה להתנגד, אך אמי התעקשה ולא ויתרה. בין כך ובין כך הגיעו הדי הצעקות לאוזניו של הרב והוא התעניין לפשרן.

אחד הגבאים התנדב להסביר:

"יש כאן אישה שלא מוכנה לוותר. היא מנסה בכל כוחותיה להיכנס אל הרב, ועל אף שניסינו להסביר לה כי הדבר אינו אפשרי, היא אינה נסוגה לאחור ומתעקשת להיכנס..."

הרב שהתפעם ממסירותה של אמי למען חינוך בנה, הורה מיד לגבאים להכניסה, ואמי נכנסה אל החדר כשאני אחוז בידיה.

"מה בקשתך?", שאל הרב ברוך, ואמי השיבה: "מבקשת אני כי יברך הרב את בני העולל, יהודה ירוחם פישל, שיגדל לתלמיד חכם ויאיר את עיני ישראל בתורתו".

או אז הניח הרב את ידיו הקדושות על ראשי ובירכני בחום וברגש:

"יהי רצון שתזכה לצמוח לגדול בישראל. תגדל ותהיה לתלמיד חכם אמיתי, ותזכה לאריכות ימים ולזקנה מופלגת".

למרות היותי רך בשנים, סיפר רבי ירוחם, זוכר אני עד עצם היום הזה כיצד עניני יחדיו - אמי ואני - בקול רם ובאמונה תמימה: "אמן!" כשדמעות של שמחה והתרגשות מציפות את עינינו.

אותה ברכה, שנענתה מפינו ב'אמן' נרגשת, המשיכה ללוות אותי לאורך כל חיי, ואף כאשר לעת זקנתי זכיתי לחזן את עפרה של ירושלים עיר הקודש.

רבי ירוחם פישל פערלא נפטר בל' לחודש שבט ה'תרצ"ד, כבן תשעים שנה, כשמאחוריו שנים ארוכות של עמל בלתי פוסק בתורה, ועד עצם היום הזה ממשיכים חידושיו להפעים את עיני הלומדים בגאונותם המופלאה.

'זהרי חמה' עמ' שמב; 'נשמת יעקב' [לזכר הגרי"נ רוזנטל] עמ' 871

shay עיצוב

וכאשר תקום מן הספר, תחפש באשר למדת אם יש בו דבר אשר תוכל לקימו. (אגרת הרמב"ן)

"בני אמונים" ת.ד. 102 בני ברק | פקס. 08-9746102 | מייל. 9139191@gmail.com | ניתן לקבל עלון זה במייל מידי שבוע